

Theatermaker Paul Feld portretteert Italië aan de hand van een heldenleven

Mussolini maakt zich ongerust over roze wielertui van Fausto Coppi

THEATER

RECENSIE • JOHN OOMKES

Fausto & Giulia, geschreven en geregisseerd door Paul Feld. Spel: Petra van Hartkamp, Bart Klever, Els Lijesen, Olaf Malmberg, Marian Morée, Emo Pieter, John Serkei, Oda Spelbos en Kathinka Woudenberg. Gezien: Frascati, 22 april 1993. Te zien: Toneelschuur, 5 en 6 mei.

In januari van dit jaar overleed Giulia Locatelli, de Witte Dame. Je moet in wielersport geïnteresseerd zijn om à la *Twee voor Twaaif* onmiddellijk te kunnen ophoesten wie dat ook weer was. Giulia was de femme fatale en de grote liefde uit het leven van Fausto Coppi. En

Coppi staat ondanks Merckx, Gimondi en Hinault bekend als de grootste na-oorlogse championissimo van het cyclisme.

De victories en de decepties, de glorie en de nederlagen — het is een wonder dat het leven van Coppi nog niet op grotere schaal heeft geleid tot opera- en filmproducties. Op een enkele sportsocioloog en twee Nederlandse theatermakers na heeft echter niemand het aangedurfd om de ontwikkelingsgang van het voor- en naoorlogse Italië te schetsen aan de hand van een portret van deze wielrenner.

Dat is vooral jammer omdat het verhaal Coppi berstensvol zit met de trauma's waar-

mee Italië kampt: sportverdrijving en politieke verloedering; fascisme en Vaticaan; moederschap, hoererij en overspel; vriendjespolitiek en opoffering. Kortom, Italië, zoals we 't eigenlijk nog kennen. Harry de Wit schreef er vorig jaar een opera over waarbij hij zijn aandacht ondanks dit alles concentreerde op de figuur van Coppi. Theatermaker Paul Feld richt zich zowel op Fausto en Giulia als op de historische entourage.

Een prachtige scène waarbij Mussolini zich onverwacht bemoeit met wielergek Italië bewijst die relatie. Feld laat de *duce* zich ongerust maken over de roze mietjeskleur waarin

de nr. 1 uit de Giro moet rondrijden. Hij benut ook de ploegentactiek en het gezeur tussen de vrouwen over wie de baas is over Coppi om Italië te portretteren. Dat 'brede' beeld op het mediterrane land wordt gemonteerd in vele, vaak korte scènes, waarbij God en de Duivel — vormgegeven in twee dames van lichte zeden — het aardse krioel van hun commentaar voorzien.

Die vorm levert snel gemonteerd, maar voor de niet ingewijde soms lastig te begrijpen theater op. Mooi als een videoclip of als een, in slow motion afgedraaid wielersfragment op tv, maar niet bepaald een methode om het dra-

ma achter de gebeurtenissen uit te diepen. Er is hier en daar in recensies geklaagd over de dialogen die Feld schrijft, maar eigenlijk is daar niets mis mee als je enige kennis hebt van de wielersport.

Je kunt een fietsje zoals Feld doet terugbrengen tot kleuterproporties, de wereld blijft keihard voor een kampioen die schijt heeft aan Mussolini, de paus en de media en alleen kiest voor de liefde. Felds hypothese dat Giulia's bedrogen echtgenoot, dokter Locatelli, verantwoordelijk is voor de dood van Coppi, is in dat verband niet ver gezocht.

Haarlem's Nieuwsblad.